

стреха да ходиш немил недраг, где хорски крак не стъпва.

Косйо (Вслушан едва прошепва) подире!

Г. — Людските болки изцеряваш! — На своя болка цар не си намерил.

К. — (с болка) Тжй.

Г. — От мисъл по жена линееш — и пак тя ще те изцери.

К. — Кой знай. . . .

Г. — Ще ти дам една билка. Напуши се срещу петжк три пжти под ред — ако не те подири. . .

К. Ако има такава билка — половин стадо твое да е.

Г. — Озчарйо, овчарйо, като си я толков обичал, защо не ме по-рано подири.

К. — Кжде беше преди седем години, не половина, целото стадо бих ти дал.

Калина се задъхва и му изтървава ржката.

Дълго мълчание.

К. — Че казвай де, аз съм дошел касметя да ми познаеш.

Г. — (неволно вдига очи и го погледва)

Срещат погледи.

К. — (изтърпнал) А! . . . Лжжат ли ме очите! (приклеква на тревата и я гледа продължително)

Г. — (не сема очи от него)

Косйо. — Калино!

Калина. — Тжй, Косйо!

Косйо. — Не е ли туй сжн, Калино!

Калина. — И сжнищата се сбждват по некога.

Мълчание.

Далеч пристигнал певец с гусла и щом се дочуват пжрвите звуци на песента всички се спущат към него да слушат.

Косйо и Калина сами. Звуците на песента долитат бавно и тжжни.

Косйо (измъчен) Как тжй, Калино! Тук! . . . от где на кжде?

Калина. — Когато чух за теб. . . .

Кжде не се говори за твоя извор, що на днешния ден извира. . . .

И се смислих за онова, що бе. . . . Повече неможах да тжрпя и тжгнах да те дирия.

Косйо. — Само да ме дириш?

Калина. — И да те намеря

Косйо. — Дири ме и. . . .

Калина — (с болка) онзи, който изгуби най милото в живота, когато разбере, че го е изгубил — тжгва да го дири.